

1

"จ่ายมาเจ็ดพัน!"

สิ้นเดือนเหมือนสิ้นใจ แล้วเวรกรรมอะไรฉันถึงต้องมาเจอตาลุง
แก่ๆ ตะคอกทวงค่าเช่าห้องอย่างกับเจ้านี่มาเพี้ยตั้งแต่ไก่โหวดด้วยเนี่ย ฉัน
โบกมือพลางหาวหวิด ค่าเช่าห้องรื้อหนูเนื้อที่เท่าแมวดินตายนี่เดือนละ
สองพัน ฉันค้างแค่สามเดือนไม่ถึงเจ็ดพันซะหน่อย =_="

"โหย ลุงคิดผิดหรือเปล่า แค่นกพันต่างหาก"

"ที่เหลือนั่นดอกเบี๋ยอีหนู เล่นค้างค่าเช่าตั้งสามเดือน ไม่ตะเพิด
ไล่ไปตั้งแต่เดือนแรกก็นับว่าเมตตามากแล้ว" ตาลุงชี้ติดบ่นยืดยาว แะมือ
ทวงเงินซึ้งๆ หน้า เค็มชะ -O-

ทั้งเนื้อทั้งตัวฉันมีอยู่สามร้อย สังกะจากสีหน้าท่าทางของตาลุงแล้ว
คิดว่าคงไม่มีทางผัดผ่อนไปได้อีกแน่ ซ้ำหลังเขามีชายหนุ่มรูปร่างกำยำ
สองคนที่เตรียมพร้อมจะโยนฉันออกจากอพาร์ทเมนต์ทุกเมื่อ

ฉันจำใจควักเงินทั้งหมดที่มียื่นให้ตาลุงเจ้าของห้องเช่าไป เขา

หรือตามองธนบัตรสีแดงสามใบด้วยแววตาฉงนงงงายก่อนแปรเปลี่ยนเป็น
บูดบึ้งแล้วบิดธนบัตรสามใบนั้นกระจายว่อน ฮึ้ย!

ฉันรีบคุกเข่าลงเขย่าขาที่เต็มไปด้วยขนรุงรังเพื่อขอความเมตตา
จากอีตาลุง

"คุณลุงขา อย่าไล่หนูไปเลยนะ หนูไม่มีที่ไปจริงๆ แล้วหนูก็ไม่มี
เงินด้วย กระจุกๆ TAT"

ฉันแสสร้งบีบน้ำตาให้มันไหลพรากอาบแก้มเหมือนนางเอกละคร
เขาบัดมือฉันออกจากหน้าข้างราวกับฉันเป็นเห็บหมัด หน้อย ตาลุงนี่

--^

๘

"ก็ได้ ฉันจะให้เวลาสามวัน หาเงินมาจ่ายหรือไม่ก็เก็บของย้ายออก
ไปซะ!"

พูดจบตาลุงก็ย้ายก้นอ้วนๆ กับลูกน้องอีกสองคนจากไป ทิ้งให้ฉัน
ทิ้งผมตัวเองอย่างคิดหาทางออก บ้าแล้ว! เวลาแค่สามวันฉันจะหาเงิน
ตั้งเจ็ดพันมาจากไหนได้ นอกซะจาก...ไม่ ฉันจะไม่กลับไปอ้อมผู้ขายคนนั้น
เด็ดขาด แล้วทุกอย่างนี้ก็เป็นเพราะเขา...คุณชายตัวดี!

เมื่อสามเดือนก่อน

'ไปแต่งตัวได้แล้วน้องหญิง'

น้ำเสียงวางอำนาจดังมาจากชายหนุ่มร่างสูงสวมสูทดำ ผมตัดสั้นหัว
เสียไปข้างหลัง ด้วยนิสัยเจ้าระเบียบจึงทำให้เขาดูเนียบทุกกระเปียดนี้

'แต่งตัวไปไหนคะพี่ชาย'

ฉันขมวดคิ้วถามพี่ชายคนเดียวที่อายุมากกว่าห้าปี เขาเป็นนักธุรกิจ
หนุ่มไฟแรงและเนื้อหอมที่สุดในแวดวงไฮโซขณะนี้ พวกคุณหญิงคุณนาย
ทั้งหลายแหล่งต่างเสนอดตัวลูกสาวให้เขาพิจารณาเป็นทิวแถว แต่พี่ชายไม่
สนใจใครสักคน เขาเป็นคนช่างเลือกและเรื่องมากสุดๆ หรือไม่ใช่เป็นเกย์

-*-

'ไปงานเลี้ยงบริษัท ฉลองที่เราประมูลโปรเจกต์ใหญ่มาได้'

'หญิงไม่ยอมไป' ฉันสะบัดหน้าพริตักมลงเล่นเกมกดในมือต่อ

'หญิง'

พี่ชายเรียกชื่อฉันอย่างสะกดอารมณ์ เขาเป็นคนชอบควบคุม ภายใต้อาการปกครองของเขา ทุกคนจะต้องอยู่ในโอวาทเสมอ แต่ฉันไม่...

จะว่าไปที่มาของชื่อหญิงก็ตลกดีเหมือนกัน แม่ฉันซึ่งเติบโตมาจากตระกูลผู้ดีเก่าไฝฝันว่าจะแต่งงานกับคนมีเชื้อสายประมาณว่าอยากเป็นหม่อมมันแหละ แต่เผอิญว่าพ่อฉันไม่มีคุณสมบัติที่ว่าแถมนามสกุลก็ไม่ได้ อาชีพประจำตระกูลก็คือคนขายน้ำเต้าหู้ แต่พอมาถึงรุ่นพ่อ หลังจากที่ท่านเรียนจบสาขาวิศวกรรมศาสตร์ก็ทำการปฏิบัติความห่อน้ำเต้าหู้ นั่นเหมาเปิดบริษัทรับเหมาก่อสร้างจนประสบความสำเร็จ ร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีหน้าใหม่ขึ้นมา

พอกับแม่พบรักกันในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง และแม่ได้ปลดอบใจตัวเองอย่างรวดเร็วว่ามีเชื้อสายก็ไม่สู้รวยล้นฟ้า แม่จึงตกลงแต่งงานกับพ่อ ท่านทั้งสองรักกันมาก ต่อมาพี่กับฉันก็เกิดมา ท่านเลยตั้งชื่อให้ว่าชายกับหญิง เหมือนเป็นการตอบสนองของความไฝฝันในชอกหลืบหัวใจ เพื่อท่านจะได้เรียกเราทั้งสองว่าลูกชายกับลูกหญิง ดูไฮโซโก้เก๋เล็กน้อย --;

'พี่ชายก็รู้ว่าบังคับหญิงไม่ได้ อย่าเสียเวลาเกลี้ยกล่อมเลยล่ะ'

'ทำไมถึงดื้อน่ะนะ ต่อไปบริษัทก็ต้องเป็นของหญิงครึ่งหนึ่ง ไม่ว่าหญิงจะสนใจหรือไม่'

ฉันไม่สนสักนิด ฉันเกลียดมันเลยด้วยซ้ำ เพราะไ้อับบริษัทบ้านี่พวากพอกับแม่ไปจากเรา ความทรงจำวันหายน่ะยังติดตรึงอยู่ในห้วงคำนึงอย่างแจ่มชัด พอกับแม่มาปลุกฉันที่ห้องและบอกว่าจะขึ้นเครื่องบินไปเซ็นสัญญาที่ญี่ปุ่น พวกท่านบอกว่าจะไปวันเดียวกลับ แต่พอกับแม่ผิดสัญญา พวกท่านไม่ได้กลับมา...ตลอดกาล เครื่องบินตก ผู้โดยสารเสียชีวิตทั้งลำ จนกระทั่งวันนี้ฉันก็ยังอยากให้มันเป็นเพียงแค่ฝันร้าย ทว่ามันคือความจริงที่ฉันต้องยอมรับแม้ใจจะแตกสลายก็ตาม

'หรือหญิงปฏิเสธว่าเงินที่กินที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ไม่ได้มาจากบริษัทของพ่อ'

'ใช่ หญิงไม่ปฏิเสธ แต่ถ้าหญิงมีงานทำก็จะไม่ขอเงินพี่ชายแม่แต่สิ่งเดียว!'

10

ดูเหมือนพี่ชายจะชอบย้ำเตือนอยู่เสมอว่าต่อไปฉันต้องสืบทอดตำแหน่งรองประธาน ช่วยเขาบริหารบริษัทที่ฉันอยากให้มันล้มละลายไปซะ ตั้งแต่จำความได้ฉันก็เห็นพ่อทำงานหนักจนไม่มีเวลาให้ครอบครัว ฉันเห็นความเหงาในดวงตาแม่ พี่ชาย และแม้แต่ตัวฉันเองในกระจกเงา

พวกเราทั้งสี่ไม่ค่อยได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากนัก แม้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตออกงานสังคม พี่ชายก็อายุห่างกับฉันเกินกว่าจะสนิทกันแบบเพื่อน ฉันอยากให้ครอบครัวเราเป็นคนขายน้ำเต้าหู้มากกว่าเป็นเจ้าของอาณาจักรรับเหมาก่อสร้างรายใหญ่อันดับต้นๆ ของประเทศ อยากมีครอบครัวที่มีความสุข แต่ความมั่งคั่งให้ได้เพียงความอ้างว้าง

'คุณหนูอย่างเธอจะทำอะไรได้นอกจากผลาญเงินไปวันๆ'

ฉันโยนเกมกดลงพื้นและลุกขึ้นยืนทันใด เขาหาว่าฉันทำตัวไร้ประโยชน์ผลาญเงินไปวันๆ ฉันระอ่ะ ทั้งที่ฉันทำตัวตรงกันข้ามกับบรรดาคุณหนูลูกเศรษฐีแทบทุกทาง ฉันไม่ซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนมเพราะมันใส่แล้วคัน เอ๊ย มันแพง แม้ฉันจะสอบไม่ติดมหาวิทยาลัยของรัฐ แต่ก็พยายามสอบชิงทุนเอกชนจนได้ ถึงตอนนี้ฉันยังไม่แน่ใจว่าในอนาคตอยากจะทำอะไร แต่การผลาญเงินไปวันๆ ไม่ใช่พฤติกรรมของฉันแน่

'พี่ชายเอาอะไรมาวัดว่าหญิงผลาญเงินไปวันๆ'

'ก็หญิงเอาแต่นอนเล่นเกมกดแทนที่จะไปศึกษางานที่บริษัทบ้าง บริษัทของเรา'

เขาย้ำในตอนท้ายสร้างความเบื่อหน่ายระคายหูเป็นอย่างยิ่ง

'จะให้บอกอีกกี่ครั้งว่าหญิงไม่สนใจบริษัทของพี่ชาย'

ฉันแน่นว่าบริษัทเป็นของเขาเต็มที่ ไม่ใช่ของเราอย่างที่เขาพร่ำกรอกหูฉันเข้าส่ายป่ายเย็น --;

'แล้วอะไรล่ะที่หญิงสนใจ'

อะไรที่ฉันสนใจเธอ...ฉันยังไม่รู้เลย คณะบริหารฯ ที่เรียนอยู่ทุกวันนี้ก็เป็นมติเห็นชอบจากพ่อแม่และพี่ชายโดยไม่ถามความคิดเห็นของฉัน ฉันไม่ได้อยากเรียนบริหารเพื่อมาสานต่องานบริษัทอยู่แล้ว แต่ก็ไม่รู้ตัวเองชอบอะไรหรืออยากมีอาชีพใดในอนาคต จะว่าไปฉันก็ไม่ต่าง

อะไรกับคนหลงทาง

'คนเราต้องมีจุดมุ่งหมายนะหญิง' เขาพูดราวกับรู้ความคิดฉัน
เชิงจิตคะพี่น้อง -A-

'หญิงมีก็แล้วกัน พี่ชายไม่ต้องมายุ่งหรอก'

ฉันได้อย่างปกป้องตนเอง การที่เขาไม่มีความฝันไม่ได้หมายความว่า
เขาจะมาบงการชีวิตฉันได้ พี่ชายเกิดมาเพื่อสานต่อบริษัทครอบครัว
ของพ่อ เขาเดินบนเส้นทางที่พ่อแม่ปูไว้ ต่างกับฉันที่โตไม่ยอมพกท่าน
ฉันมักปฏิเสธไม่ตามพ่อไปบริษัทเมื่อท่านชวน ไม่ติดสอยห้อยตามแม่ไป
ออกงานสังคมแสนน่าเบื่อที่เต็มไปด้วยพวกไฮโซลวงโลกใส่หน้ากากเข้า
หากัน ต่อหน้าทำเป็นพูดดีแต่ลับหลังนินทาว่าร้ายน้ำลายแตกพอง

'เงินบอกพี่สิ' เขายิ้มอย่างใจเย็นจนน่าหมั่นไส้

'ก็ได้! หญิงยอมรับว่าหญิงไม่มีจุดมุ่งหมาย ไม่มีความฝัน แต่หญิง
กำลังค้นหามันอยู่' เสียงฉันดังในตอนแรกและแผ่วลงตอนปลาย เพราะ
ฉันไม่มั่นใจว่าจะค้นหาความฝันนั้นเจอมั๊ย แฮ็อ-

'ระหว่างที่หญิงค้นหา พี่อยากให้เธอเรียนรู้งานที่บริษัทไปพลางๆ
ก่อน'

'มาย ไม่เอาเด็ดขาด' ฉันส่ายหัวดิก

'ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่ผิดไปจากที่พี่ว่า คุณหนูผลาญเงินไปวันๆ'

'พี่ชาย!' นี่เขาจะบีบไม่ให้เห็นเลือดอากาศหายใจเลยหรือไง

'พี่รู้ว่าหญิงเป็นคนมีเหตุผล เก็บไปทบทวนแล้วกัน'

เขาบอกก่อนหมุนตัวจากไป ฉันไม่ชอบให้เรื่องค้างคา ฉันจะจบ
มันในวันนี้แหละ

'หญิงไม่ทบทวนให้เสียเวลาหรอก หญิงจะเดินตามทางของหญิง
นับจากนี้หญิงจะไม่ขอเงินพี่ชายใช้แม้แต่บาทเดียว!'

ทันทีที่ฉันประกาศจบ พี่ชายก็หันกลับมาหัวเราะก๊ากอย่างขุดไม่
อยู่ เขาไม่คิดว่าฉันจะทำได้ซะมั๊ย

'ไม่ใช่ว่าพี่ดูถูกนะ เธอเป็นคุณหนูลูกเศรษฐีมีบัญชีใช้จ่ายเป็นของ
ตัวเอง เธอแทบไม่ต้องขอเงินพี่อยู่แล้ว'

12

'หญิงจะไม่แตะต้องเงินในบัญชี'
ฉันโผล่งออกไปโดยไม่ยั้งคิด เอ...ถ้าไม่แตะต้องเงินในบัญชีแล้ว
ฉันจะเอาเงินที่ไหนมาใช้จ่ายละ --? ให้แบมือขอเงินจากพี่ชายก็ตัด
ไปได้เลย

'แล้วไง' เขายักไหล่แบบไม่ค่อยเชื่อ

'หญิงจะย้ายออกไปอยู่ข้างนอกด้วย!'

นี่คือความปรารถนาของฉัน ถ้าย้ายออกไปอยู่ข้างนอก ฉันก็จะมี
ชีวิตเป็นของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ภายใต้การบงการของพี่ชาย ไม่ต้องรับผิดชอบ
ของบริษัทของพ่อ ไม่ต้องตระเวนออกงานสังคมเพื่อประชาสัมพันธ์ธุรกิจ
ของตระกูล ไม่ต้องทำอะไรที่ไม่ใช่ตัวฉัน

'หา! พี่ชายร้องลั่นบ้านจนหัวหน้าพ่อบ้านถลันเข้ามา

'มีอะไรครับคุณชายใหญ่' ลุงพิชิตลละล้าละลักถาม

'หญิงนะสิ บอกว่าจะย้ายไปอยู่ข้างนอก'

'โธ้ยตาย ไม่ได้นะครับคุณหนูหญิง!'

หัวหน้าพ่อบ้าน้วยหกลีบเศษขมก็มีขึ้นทาบอกนัยว่าไม่อยากเชื่อ
เขาเป็นคนเดียวในบ้านที่เรียกฉันว่าคุณหนูหญิง แทนที่จะเรียกคุณหนู
หรือคุณหญิงแบบคนอื่นๆ และเรียกพี่ชายว่าคุณชายใหญ่ ทั้งๆ ที่แค่
คุณชายจะสั้นกว่า ลุงพิชิตเคยชี้แจงอย่างภาคภูมิใจว่าเขาเป็นหัวหน้า
พ่อบ้าน ดังนั้นเขาจึงสมควรใช้สรรพนามที่ต่างออกไป ฉันล่งงกับแกจริงๆ
-*_

'หญิงตัดสินใจแล้ว ใครก็ห้ามไม่ได้ เอาจี้มัยคะ ถ้าหญิงพิสูจน์ว่า
ออกไปใช้ชีวิตโดยไม่นำเงินติดตัวไปสักบาทเป็นเวลาสามเดือน ไม่สิ ครึ่ง
ปีดีกว่า ภายในครึ่งปี ถ้าหญิงอยู่ได้ พี่ชายจะต้องไม่บังคับอะไรหญิงอีก
ไม่ว่าจะเรื่องบริษัทหรือการดำเนินชีวิต ตกงมัยคะ'

ฉันยื่นข้อตกลงที่อาจเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาล แต่ฉันอยากลองใช้
ชีวิตด้วยตัวเองสักครั้ง ไม่ว่ามันจะยากลำบากแค่ไหน ฉันก็อยากลองดู
สักตั้ง ต่อให้ต้องกินข้าวคลุกน้ำปลา ก็ยอม!

พี่ชายเงิบไปอย่างครุ่นคิด ส่วนลุงพิชิตทำท่าลมจับ แม้ฉันจะอายุ

ยี่สิบแล้วแต่เขาก็กังเห็นว่าฉันเป็นคุณหนูตัวเล็กๆ อยู่เช่นเดิม --+

'ก็ได้'

พี่ชายยื่นมือออกมา ฉันเดินเข้าไปจับมือเขา เป็นอันว่าตกลงตามนี้
'ไม่นะครับ คุณชายใหญ่ คุณหนูหญิง!'

ลุงพิชิตมองหน้าฉันสลับกับพี่ชายพรางตบอกรตัวเองแรงๆ และพร่ำ
พูดว่าอยากจะเป็นลม แม่บ้านสามคนกรูออกมาจากครัวช่วยพยุงแก่ไว้

'อย่าห่วงหญิงเลยคะลุง หญิงอยู่ได้สบายมาก' ฉันจิกยิ้ม 'ไม่รู้ว่
พยายามปลอบใจลุงพิชิตหรือตัวเองกันแน่ U_U

'แต่พี่ไม่คิดอย่างนั้นน้องรัก เธอจะชมชานกลับมาภายในสามวัน
ช้าสุดก็หนึ่งอาทิตย์ อ้อ แล้วเก็บเรื่องนี้เป็นความลับด้วยนะ ถ้าเธออยาก
ติดดินให้ถึงที่สุดละก็ ทำให้มันสุดๆ ไปเลย ความลับแตกเมื่อไหร่กลับ
บ้านทันที'

พี่ชายทำนายยิ้มๆ แถมเพิ่มเงื่อนไขให้ยุ่งยากอีก อยากให้ฉันแพ้
ลิท่า คอยดูแลอะ แล้วเขาจะรู้ว่าตัวเองคิดผิด!

สามเดือนผ่านมาแล้ว และฉันได้พิสูจน์ให้พี่ชายเห็นว่าฉันอยู่รอด
มาได้โดยไม่ต้องพึ่งเงินของใคร ฉันทำงานหาเงินตัวเองเป็นเกลียวพร้อมกับ
เรียนไปด้วย ตลอดเวลาสามเดือน ลุงพิชิตคอยมาเกลี้ยกล่อมให้ฉันกลับ
บ้านแทบทุกวัน ตอนที่มาเห็นสภาพห้องเช่าของฉัน เขาก็ตาค้างลมจับ
เกือบจะในทันที เขาไม่เคยเรียกมันว่าห้องเลย แต่เรียกว่ารูแทน =_ =

รูที่มีมูลค่าถึงเจ็ดพัน ฮือๆ TOT ฉันจะหาเงินที่ไหนมาจ่ายค่า
เช่าห้องละเนี่ย ภายในสามวันฉันไม่มีทางหาเงินมาได้อยู่แล้ว หลังเลิก
เรียนฉันก็ทำงานพิเศษที่ร้านอาหารจีนตั้งแต่ห้าโมงถึงสามทุ่ม ได้ค่าแรง
วันละร้อยห้าสิบบ แคฟอกินไปวันๆ เท่านั้น ฉันถึงได้ค้างค่าเช่ามาสาม
เดือนเพราะไม่มีปัญญาจ่ายเขาไงละ

พักเรื่องนี้สิ้นไว้ก่อนแล้วรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไปมหาวิทยาลัย
ดีกว่า วันนี้มีเรียนตอนแปดโมง มือเช้าของฉันคือข้าวไข่เจียว สามเดือน
ที่ผ่านมาอาหารหลักของฉันคือไข่ ไข่ และไข่ หน้าฉันวีเป็นรูปไข่ไม่ต้อง

14

สงสัยเลย Y^Y

พอเต็มท้องให้เต็มด้วยโปรตีนไข่ ฉันก็สะพายกระเป๋าออกจากห้อง เนื่องจากต้องประหยัดทุกวิถีทาง ฉันจึงเดินไปมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ใกล้ประมาณสิบนาทีถึง สองเท้าขยับก้าวไปส่องก็วิ่งจืดคิดหาทางออกกับเงินเจ็ดพันที่ดูน้อยนิดสำหรับชีวิตคุณหนูอยู่คุณหาสน์ แต่กลับมีค่ามากมายมหาศาลในตอนนี้ง้อๆ TOT

"นี่ น้องๆ เดินอ้อมไปหน่อย พวกพี่กำลังติดตั้งคัตเอาต์กันอยู่"

ฉันสะดุ้งกับเสียงผู้ชายที่ตะโกนโหวกเหวกมา พอเงยหน้าขึ้นไปก็เจอคนงานกลุ่มใหญ่กำลังช่วยกันติดตั้งป้ายโปสเตอร์โฆษณาใหญ่แปะเริ่มฉันถอยหลังออกมาจากรัศมีเสียงโดนป้ายหล่นทับหัวแบะแล้วแหงนขึ้นมองชายหนุ่มที่นั่งไขว่ขาเก๊กหน้าหล่อ ยกแขนทาบบนเข่าไขว่หน้าพิงาเรือนหูลือ่หือ่ดั่งภายใต้สโลแกน 'เวลาไม่เคยหยุด ชีวิตคุณจึงต้องก้าวต่อไป' ซึ่งโดนใจฉันอย่างจัง...ถูก! ชีวิตฉันต้องก้าวต่อไป ฉันจะหาเงินเจ็ดพันให้ได้โดยไม่กลับไปง้อพี่ชายให้เขาเยาะเย้ยว่ามาได้แค่นี้เองหรือ

ปึนนน~

ฉันมัวแต่เหม่อมองป้ายจนลืมไปว่าถอยหลังพ้นทางเท้าลงมายืนเซ่ออยู่บนถนนที่มีรถวิ่งขวักไขว่ ด้วยความลน ฉันเลยสะดุดขาตัวเองล้มหน้าคะมำ รถบีเอ็มคันสีดำที่แล่นมาบีบแตรลั่นแล้วเบรกระทันหันก่อนจะชนฉันเส้นยาแดงผ่าสิบหก อูแม่เจ้า เกือบไม่รอดชีวิตแล้วเรา!

"บ้าเอ๊ย"

เสียงใครบางคนสบถท่ามกลางเสียงฮือฮาของกลุ่มคนงานติดตั้งป้ายโฆษณา สงสัยพวกเขาคิดว่าฉันโดนรถเสยละมั้ง คนอย่างฉันไม่ตายง่ายๆ หรือค ดวงแข็งยิ่งกว่ากะลามะพร้าว ^^

อะฮ้า ฉันคิดอะไรออกแล้ว ถ้าแกล้งทำเป็นได้รับบาดเจ็บ ฉันก็จะเรียกค่าเสียหาย ค่ารักษาพยาบาล ค่าทำขวัญ และอีกสารพัดค่าได้นะสิ โหะๆ สวรรค์เข้าข้างจริงๆ ขับรถบีเอ็มคงเป็นพวกคนมีเงินแหง

"คุณครับ เป็นอะไรมั๊ยครับ"

ชายหนุ่มอีกคนที่เสียงทุ้มทุ้มกว่าอิตาสบถเขย่าตัวฉันที่แสวงหัลบ

ตาไม่รู้สีกตัว

"เอาไงดีครับคุณชาย"

เขาหันไปถามอีกคน แสดงว่าเขาเป็นคนขับรถให้อีตาคุณชายสวด
นะลิ

"ถ้าตายเรียกป๊อเด็กต๊อง ร่อแร่เรียกรถพยาบาล"

หมอนั้นบอกอย่างไม่ใส่ใจ ฉันสงสัยว่าไอ้คุณชายนั่งรถหรูมันเป็น
คนประเภทไหนกัน แต่ที่ไม่ต้องสงสัยคือฉันจะเรียกค่าเสียหายให้มันหมด
ตุ๊ดไปเลย! วะฮ่าๆ

2

คนขับรถวางร่างฉันลงที่เบาะหลังแสนนุ่มของรถหรูี่ห่อเดียวกับ
ที่พี่ชายมีสะสมไว้ในคอลเล็กชั่นบ๊ารถร่วมสิบคัน รถเคลื่อนตัวออกไป
ท่ามกลางเสียงสวดถึงมัจจจากอีตาคุณชายเพราะคนขับบอกให้เขาช่วยดูแล
ไม่ให้ฉันกลิ้งลงจากเบาะเมื่อรถเบรก หมอนี่เลยจำต้องเสียดสะตึกให้ฉัน
หนุนอย่างเสียไม่ได้ แหม อย่างกับอยากหนุนตายละ =_= และนี่ก็เป็น
สาเหตุให้เขาปั่นจนฉันชักรำคาญ แต่ทุกครั้งที่รถเบรก ไม่ว่าเบาหรือแรง
เขาจะประคองฉันไว้ไม่ให้ไถลลงไปกองกับพื้นรถ และถึงแม้จะมีคุณงาม
ความดีเล็กน้อย หากก็ไม่ช่วยให้เขารอดพ้นจากการถูกเรียกจ้อค่าเสียหาย
(หรือรีดไถ) ได้ เงินมันไม่เข้าใครออกใครนี่ ^^

"เมื่อไหร่จะถึงโรงพยาบาลชะที ยัยนี้ทำขาฉันเห็บกินแล้ว"

อีตาคุณชายโวย ดี ให้เห็บกินจนลุกไม่ได้ไปเลย บ่นมากดึ๊ง
-_-+

"ใกล้แล้วครับ เอ๊ะ เธอเรียนที่เดียวกับคุณชายนี่ครับ" คนขับคง
สังเกตเห็นเข็มมหาวิทยาลัยของฉัน

"อ้อ แต่ดูขอมช่อชะมัด สงสัยที่บ้านเก็บขยะขายจนมีเงินส่งลูกเรียน"

=O= โอ้โฮ ช่างดูถูกกันได้ ฉันดูขอมช่อตรงไหนมิทราบ แค่นี้
เสื่อสี่ตีนดิๆ กระป๋องย้วยหน้อยๆ เท่านั้นเอง

16

"อย่านิทาสุภาพสตรีครับคุณชาย มันไม่ดี" คนขับรถเตือนคุณชายของเขา

"คิม ฉันชักสงสัยบนานายเป็นพ่อหรือคนขับรถกันแน่ ชอบสั่งสอนอยู่ได้"

"ขออภัยครับคุณชาย"

ถ้าฉันเป็นพ่อหนุ่มคนขับล่ะก็จะแกลังกระที่เบรกให้อีตาคุณชายหัวทิ่มหัวคะมำไปเลยเพื่อความสะใจ

เอี้ยดตดตด~

รถกระตุกอย่างแรงจนเกือบทำให้ฉันกลิ้งสามตลบไปกองแทบเท้าอีตาคุณชาย แต่ด้วยสัญชาตญาณเอาตัวรอด ฉันเลยโผล่เข้ากอดเขาไว้ยึดเป็นที่มั่น อารามตกใจจึงลืมตาโผลงปะทะกับนัยน์ตาสีดาร์กช็อกโกแลตที่มองมาชวนใจหายวาบ อ้ากกก เขามันชาดานชัดๆ ผมดำสนิทดูจ๋องฟ้าฟ้ายามราตรี คิ้วเข้มเล็กขึ้นบอกความสงสัย จมูกโด่งยื่นอย่างหงุดหงิดใจ อู๋ยตาย หมอนี่จับได้แล้วว่าฉันแกลังเป็นลม! และขอประทานโทษ เขาเป็นคนเดียวกับนายแบบบนป้ายโฆษณาฟากานัน ใ้ มายก๊อด ไม่น่าเชื่อออ อ_อ!!!

"อา...ที่นั่นที่ไหนหรอ"

ฉันบัดป้ายมือสะเปะสะปะหวังให้เขาเชื่อว่ายังเบลอๆ อยู่ สติยังไม่ฟื้นคืนเต็มร้อย

"เธออยู่ยมโลก และฉันเป็นผู้คุมวิญญาณ"

เขาตอบหน้าตายได้น่าตบมากๆ ใ้คุณชายเส็งเคร็ง!

"หรอ รู้สึกว่านายจะเป็นผู้คุมวิญญาณที่อัปลักษณ์กว่าในหนังนะ"

ฉันแกลังทำตาปริ้อๆ แล้วอีตาคุณชายแสนลั่นเล่มเกวียนก็ปล่อยฉันกลิ้งลงไปกระแทกกับพื้นรถดั่งพลัก ฮึย ฆ่ามัน!

"ว่าไง ได้สติหรือยัง"

ฉันคลานขึ้นมา นั่งบนเบาะข้างเขาด้วยความระบม สบายนเลยว้า หมอนี่จะต้องชดใช้กับการกระทำอันเลวทรามอย่างสาสม!

"ถึงโรงพยาบาลแล้วครับ"